

Γιασμινά Ρεζά «Art», στο Θέατρο ΚΑΠΠΑ

Εξαιρετικά πρωτότυπη κι ενδιαφέρουσα η ιδέα της περσικής καταγωγής, σαραντάχρονης συγγραφέως Γιασμινά Ρεζά, να διαλεχθεί με δύο τέχνες ταυτόχρονα: το θέατρο και τη ζωγραφική. Το θεατρικό της έργο «Art» δηλ. «Τέχνη», αναφέρεται στην κρίση που περνά η φιλία τριών ανδρών, εξαιτίας της διαφωνίας τους για την αξία ενός έργου τέχνης και συγκεκριμένα: ενός πίνακα ζωγραφικής. Το θεατρικό σανίδι λειτουργεί με αξιοθαύμαστη συγγραφική οξυδέρκεια και ισορροπία, ως βήμα εκφοράς στοιχειωδών απόψεων περί ζωγραφικής, χωρίς να ολισθαίνει προς την εκλαϊκευση αλλά ούτε και προς τον διανοουμενισμό.

Με αφορμή τη διχογνωμία των τριών φίλων για τη μοντέρνα ζωγραφική, ενσκήπτει μια διένεξη, που παίρνει απρόβλεπτες διαστάσεις, και αποκαλύπτει τα μύχια συναισθήματα και τις σκέψεις που τρέφουν ο ένας για τον άλλον.

Η παλινδρόμηση της θεματικής του έργου, ανάμεσα στη ζωγραφική και

στη φιλία, στη φιλία και στη ζωγραφική, συγκλίνει στο σημείο ισορροπίας, το οποίο συνίσταται στην αναγκαιότητα γνώσης και εκπαίδευσης γύρω από την «τέχνη» (art) όχι μόνο της ζωγραφικής αλλά και της φιλίας. Η Ρεζά με φορείς τους ήρωές της, εκφράζει τις προϋποθέσεις που απαιτεί η «τέχνη» της φιλίας : κατανόηση κι αποδοχή της προσωπικότητας του άλλου χωρίς εξουσιαστικές τάσεις.

Ρέων λόγος, με συνέπεια προς τους χαρακτήρες, ταχύς ρυθμός, όπως αρμόζει στις καλές κωμωδίες, βραχυλογία στις ερωταποκρίσεις, χαρακτηριστικό της αυθόρμητης καθημερινής συνομιλίας, ευφυής χρήση των λεγόμενων αντιθεατρικών «κατ' ιδίαν» και γενικά ένα χυμώδες, σφίζον από παλμούς κείμενο, στο οποίο οι ψυχολογημένες παύσεις προμηνύουν έντονες εξάρσεις.

Ο Σταμ. Φασουλής σοφά παρακολουθεί τις ανάσες, τις σιωπές και τις εκρήξεις, με απλότητα, λιτότητα και ευρηματικότητα στη σκηνοθετική προσέγγιση. Τον ίδιο δρόμο ακολουθεί και στην ερμηνεία του (Σερζ) με μικρά όμως υποκριτικά ναρκισσιστικά αποπήματα. Ο Γ. Κωνσταντίνου πλάθει με υποκριτική ωριμότητα και απέρριπτα μέσα την ψυχοσύνθεση του Μαρκ. Ο πιο ολοκληρωμένος, δύσκολος και κυκλοθυμικός χαρακτήρας του έργου, ο Ιβάν, ευτύχησε ν' αποδοθεί από το Γ. Βούρο, ο οποίος με την ευρεία γκάμα των εκφραστικών του μέσων, τον αφοπλιστικά ελεγχόμενο αυθορμητισμό του, την αξιέπαινη ισορροπία ανάμεσα στο κωμικό και το δραματικό (του τέλους), αποφεύγει το σκόπελο του «γραφικού» κι αναδεικνύει έναν στέρα δομημένο χαρακτήρα.

Η μονοχρωμία του λευκού και πλήρως λειτουργικού σκηνικού και η μελετημένη αισθητικά επιλογή των κοστούμιών καθώς και οι εύστοχες μουσικές παρεμβολές του Ιάκ. Δρόσου, επιστέγασαν μια δουλειά συνόλου.

Ένας συνδυασμός καυστικού χιούμορ, ψυχαγωγίας και πνευματικού ερεθίσματος, από ένα καλό έργο και από μια παράσταση με άξιους συντελεστές.